

Rozhovor

milosrdného Boha so zúfalou dušou

Ježiš: „Duša ponorená v temnotách, nezúfaj, nie je všetko stratené. Porozprávaj sa so svojim Bohom, ktorý je Láska a Milosrdenstvo samo.“ Ale žiaľ, duša nepočúva Božie volanie a ponára sa do ešte väčších temnôt,

Ježiš volá znova: „Duša, počuj hlas svojho milosrdného Otca.“

V duši sa prebúdzá odpoveď: „Pre mňa už niet milosrdenstva.“ A upadá do ešte väčšej temnoty, akoby do zúfalstva, ktoré jej dáva istú predchuť pekla a znemožňuje jej priblížiť sa k Bohu.

Ježiš tretíkrát hovorí k duši, ale duša je hluchá a slepá. Začína sa utvrdzovať v zatvrdlosti a zúfalstve. Vtedy sa začína namáhať vnútro Božieho milosrdenstva a bez žiadnej spolupráce duše jej Boh dáva svoju poslednú milosť. Ak ňou pohrdne, Boh ju už ponechá v stave, v ktorom sama chce byť naveky. Táto milosť vychádza z Ježišovho milosrdného Srdca a svojím svetlom prekvapuje dušu. Duša začína chápať Božie úsilie, ale obrátenie sa k Bohu závisí od nej. Vie, že táto milosť je pre ňu posledná, a ak prejaví aspoň záchvev dobrej vôle, hoci najmenší, Božie milosrdenstvo dokončí ostatné.

[Ježiš:] „Tu pôsobí všemohúcnosť môjho milosrdenstva, šťastná duša, ktorá využije túto milosť.“

Ježiš: „Aká veľká radosť naplnila moje srdce, keď sa vraciaš ku mne. Vidím, že si veľmi slabá, preto ťa beriem do svojho náručia a nesiem ťa do domu môjho Otca.“

Duša sa akoby prebúdzá: „Je to možné, že by pre mňa ešte bolo milosrdenstvo?“ pýta sa celá vystrašená.

Ježiš: „Práve ty, dieťa moje, máš výhradné právo na moje milosrdenstvo. Dovoľ, aby moje milosrdenstvo pôsobilo v tebe, v tvojej úbohej duši. Dovoľ,

Benedikt XVI. v Kostole Božieho milosrdenstva, Lagiewniki 2006

aby lúče milosti naplnili tvoju dušu. My vovedú do nej svetlo, teplo a život.“

Duša: „Predsa sa ma však zmocňuje strach už len pri spomienke na moje hriechy a ten hrozný strach vzbudzuje vo mne pochybnosti o tvojej добрote.“

Ježiš: „Vedz, duša, že všetky tvoje hriechy nezranili moje srdce tak bolestne, ako táto tvoja nedôvera. Po toľkom úsilí mojej lásky a milosrdenstva nedôveruješ mojej добрote.“

Duša: „Ó, Pane, ty sám ma zachráň, lebo hyniem, buď mojím Spasiteľom. Ó, Pane, ostatné nie som schopná vypovedať, moje úbohé srdce je celé rozorvané, ale ty, Pane...“

Ježiš nedovolil duši dokončiť tieto slová, ale zdvíha ju zo zeme, z priepasti úbohosti a v jednom okamihu ju privádza do príbytku svojho Srdca. Všetky hrie-

chy v okamihu zmizli, oheň lásky ich zničil.

Ježiš: „Duša, patria ti všetky poklady môjho srdca, vezmi si z neho všetko, čo potrebuješ.“

Duša: „Ó, Pane, cítim, že ma zaplavuje tvoja láska. Cítim, že sa začal vo mne nový život a nado všetko cítim tvoju lásku v mojom srdci a to mi stačí. Ó, Pane, celú večnosť budem oslavovať všemohúcnosť tvojho milosrdenstva. Posmelená tvojou dobrotivosťou vyrozprávam ti o všetkých bolestiach môjho srdca.“

Ježiš: „Hovor, dieťa, všetko bez akýchkoľvek zábran, lebo ťa počúva milujúce srdce, srdce najlepšieho priateľa.“

„Ó, Pane, teraz vidím všetku svoju nevďačnosť a tvoju dobrotu. Prenasledoval si ma svojou láskou, a ja som marila celé tvoje úsilie. Vidím, že za márnenie tvojich milostí by som si zaslúžila samé dno pekla.“

Ježiš preruší rozprávanie duše a [hovorí]: „Nehľbj nad svojou úbohosťou, si príliš slabá, aby si hovorila. Radšej pozeraj na moje srdce plné dobroty a vnímaj moje city a usiluj sa o tichosť a pokoru. Buď milosrdná voči druhým tak, ako som ja voči tebe. Keď pocítiš, že tvoje sily slabnú, prichádzaj k prameňu milosrdenstva a posilňuj svoju dušu a neustaneš na ceste.“

Duša: „Teraz už chápem tvoje milosrdenstvo, ktoré ma zakrýva ako žiarivý oblak a vedie ma do domu môjho Otca. Chráni ma pred strašným peklom, ktoré som si nie raz, ale tisíckrát zaslúžila. Ó, Pane, celá večnosť mi nebude stačiť na hodné zveľobovanie tvojho nepreniknuteľného milosrdenstva, tvojho zľutovania nado mnou.“

Denníček, 1486 ■